

1926.

I ПОЛУГОДИЕ.

ЯНУАРИЙ.

КНИГА I.

Съвестъта се загубила.

Приказка отъ Щедринъ.

I.

Съвестъта се загубила . . .

И сега, както и по-преди, хората продължаваха да се трупатъ по улицитѣ. И сега, както и по-рано, тѣ се лутаха насамъ-натамъ и тичаха единъ подиръ другъ. И никои не сѣщаше, че нѣщо му липсва. Дори мнозина почнаха да се чувствуватъ по-бодри и по-свободни.

Хората почнаха да се движатъ по-бързо. Всѣкой можеше по-лесно да спъне съседа си, по-лесно да го излъже, по-лесно да пълзи, по-лесно да го измами и наклевети. Олекнаха всички душевни мъжи. Хората сега не вървѣха, ами просто плуваха. Нищо не ги огорчаваше, нищо не ги заставяше да се замислятъ: нито настоящето, нито бждещето. Всичко имъ течеше като по медъ и масло. Всички бѣха щастливи, защото не виждаха, че съвестъта се загубила.

Съвестъта се загубила изведнажъ . . . почти въ мигъ!

До вчера тая омразница току се мѣркаше предъ читѣ и наведнажъ . . . нѣма я.

Изчезна смущението, което причиняваше изобличителката-съвестъ. Не ти оставаше друго, освенъ да гледашъ Божия свѣтъ и да му се радвашъ. Свѣтовнитѣ мъдречи разбраха, че отъ тѣхъ е смъкнато последното иго, което ги ограничаваше и, разбира се, побързаха да използватъ свободата си. Хората се настървиха: започнаха се грабежи и разбойничества, започна се пълна расипия.

Въ това време горката съвестъ лежеше на пѣтя, — измжчена, оплюта, изтъпкана отъ пѣтницитѣ. Всѣки я подмѣташе като непотрѣбна вещь по-далечъ отъ себе си.